

Suppl. P. 11

**Manipay Hindu
Miscellany**

KANDIAH NUMBER

**PUBLISHED BY THE
MANIPAY HINDU COLLEGE UNION SOCIETY**

Vol. 4

Oct. 7th 1960

No. 1

பரிசுத்தம் ருசிரம்மணியமான

பலகாரங்களுக்கும்

அறுசுவை உணவுக்கும்

அன்பானசேவைக்கும்

உகந்த இடம்

வெள்ளி விலாஸ்

சைவ ஹோட்டல்

126, காங்கேசன்துறை வீதி

சாரி எம்போறியத்திற்கு அருகாமையில்

யாழ்ப்பாணம்.

உரிமையாளர்: **T. சாமிநாதன் அன் பிரதர்.**

Rajan Hardware Stores

FOR

All Building Materials

11/5, Stanley Road

JAFFNA

பீடிகளிற் சிறந்த பாலக்காடு

டி.வி.சி. லிமி

பீடிகளை உபயோகியுங்கள்

5 சதத்திற்கு 3 பெரிய பீடிகள்

R. V. G. பீடி என்று கேட்டுவாங்குங்கள்

போலி பீடிகளைக்கண்டு ஏமாறுதீர்கள்! எங்கும் கிடைக்கும்.

இறக்குமதியாளர்

வ. வ. இராமசாமிப்பிள்ளை அன் சன்ஸ்

34, மாணிப்பாய் ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

Sellam S

PHOTOGRAPHERS

94 - 96, Kandy Road

JAFFNA

Phone: 436

ஏ. கே. எஸ். அன் சன்ஸ்

வட இலங்கையின் மிகப்பெரிய

நகை, வைர வியாபாரிகள்

“நகை மாளிகை”

யாழ்ப்பாணம்

A. K. S. & SONS

BIGGEST MANUFACTURING

Jewellers and Diamond Merchants

in North Ceylon

JEWEL HOUSE

Phone: 519

JAFFNA

Estd: 1914

For Brilliant Flashlight Photography!
For Pleasing Life-like Portraits!!
For Prompt and Up-to-date Dealings!!!

Always Visit

PRINCE

PHOTOGRAPHERS & BLOCK - MAKERS
232, 233, Main Street, CHUNNAKAM.

The only establishment for
KODAK EKTACHROME TECHNICOLOUR
PHOTOGRAPHY IN THE NORTHERN PROVINCE

★ சிறந்த உணவு சிற்றுண்டி
★ குளிர் பானங்களுக்கு

மனோ அம்பீஸ் கபே

முதன்மையானது என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்

- விருந்து வைபவங்களுக்கும்
- எதிர்பாராத விருந்தினரை உபசரிப்பதற்கும்
எங்களிடம் ஆடர் கொடுங்கள்

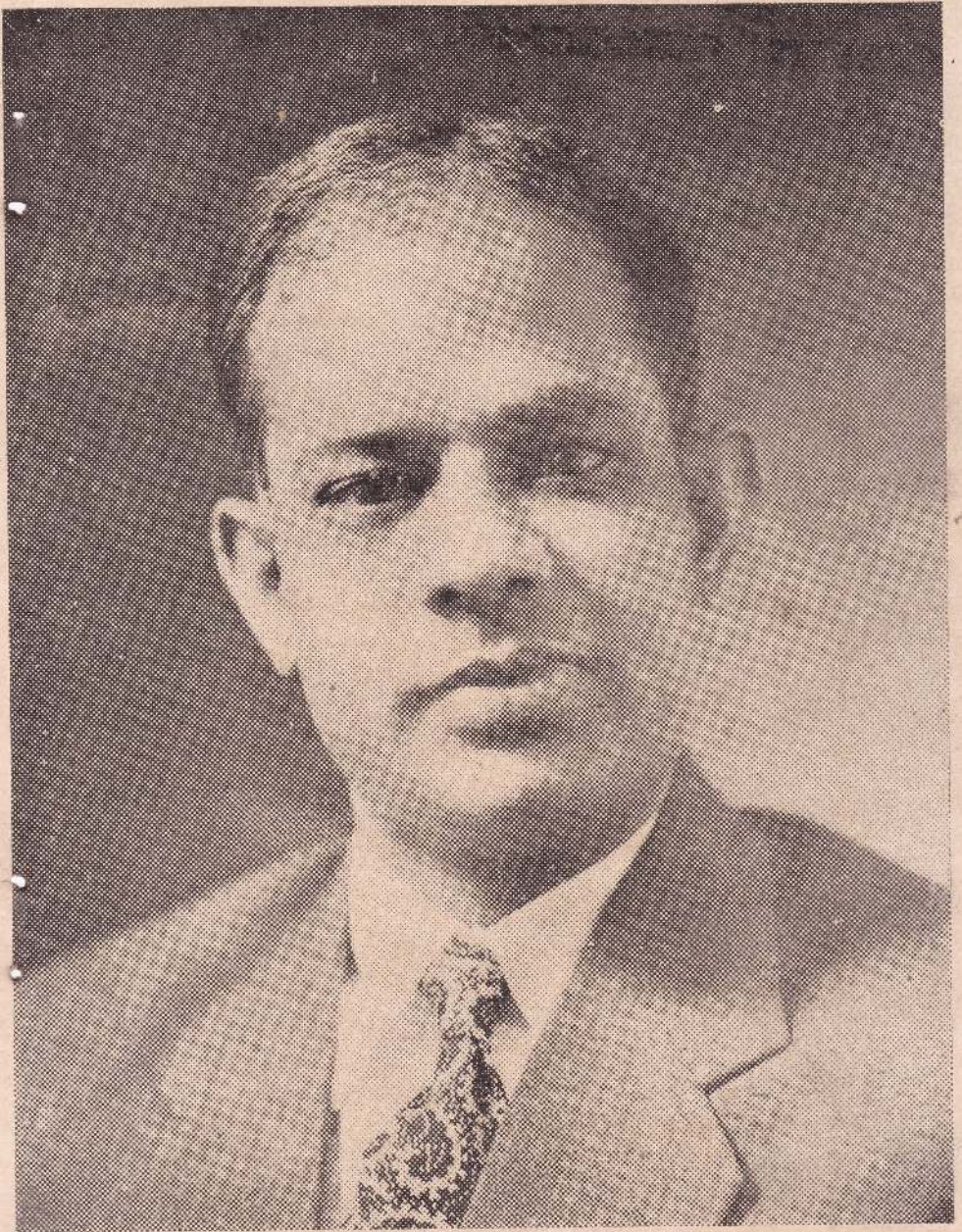
மனோ அம்பீஸ் கபே

ஆலடிச் சந்தி
மாண்புபாய்.

மனோஜர்

சி. மாரக்கண்டு.

The Founder : M. H. C. Union Society

The late Mr. P. KANDIAH, M. A. (cantab)

FROM THE EDITOR

This issue of The Miscellany was to be out in December, this year. The sudden death of Mr. Kandiah, founder-patron of the Union Society 1952-1955, has necessitated its early publication. We wish to honour his memory by publishing it on the 31st day of his death.

The late Mr. P. Kandiah was a healthy antidote in the political life of Ceylon. He campaigned for freedom when Ceylon was a colony. He campaigned for socialism when a capitalist government was in power. He campaigned for communal harmony when there was bitter communal hatred. He did not take the easy way in politics; perhaps, this caused his early death. History will record that he hastened the pace of progressive thinking and legislation in Ceylon. The measure of social justice conceded by the powers that be is the consequence of the pioneering opposition efforts of leaders like P. Kandiah. He was the first Tamil Leftist M. P. He was to us, Dr. S. A. Wickremasinghe and Dr. N. M. Perera combined in one. He is a landmark on Ceylon's road to Socialism. We are proud of him. We mourn his loss.

We regret we have given little or no space to articles of general interest. We owe an explanation for our inactivity during the past few years. Culture cannot be born in times of anarchy. To those gentlemen who have contributed articles, we wish to convey our thanks and deep appreciation of their courtesy.

WHAT THEY SAID OF HIM IN PARLIAMENT

....unsung hero....

"Please permit me to pay a humble tribute to the memory of the late Mr. P. Kandiah, who may well be called one of the unsung heroes of Parliament. Mr. Kandiah became a Member of Parliament at the time that Mr. Bandaranaike formed his government, and he was, throughout his career, in the opposition.

"I remember listening to his speech in the course of the Budget Debate a few years ago, and having listened to that speech of his, I immediately announced, in my capacity as Minister of Education, that there would be a commission to go into University affairs. The late Mr. Kandiah made such a convincing and prolonged speech on that occasion that he evoked the praise of one and all."

Mr. W. Dahanayake

Leader of the L. P. P.,

....a man of culture....

"Mr. Kandiah was a loyal member and an ardent worker of the Communist Party of Ceylon. But he never allowed his party allegiance to undermine his personal friendship with people who differed from him in ideology.

"He was a man of culture and an interesting conversationalist to whom it was a pleasure to speak to. We bemoan his loss."

Mr. S. J. V. Chelvanayagam

Leader of the F. P.

...a convinced communist...

"I knew him when he was librarian of the University. He was one of the few experts we had in the country in that particular field....."

"He was always helpful whatever the political ideas he had. He was a convinced communist and lived up to his convictions. It is a remarkable tribute to the character of the man that, knowing his days were numbered, he still persisted in his line of active political work. He might have taken life a little more easy and perhaps lived a little longer, but he did not think life was worth living that way, and so he did not give up his active political life. That, of course, ensured his untimely death....."

"It is characteristic of him that he carefully worked out his ideas before he made his speeches here, and therefore it was a pleasure to listen to his well - thought - out, well-arranged arguments, all directed towards a logical conclusion. Some of the best contributions made in this House in recent years came from Mr. Kandiah. He was not such a forceful speaker, but in his own way he was very persuasive....."

Dr. N. M. Perera

Leader of the L. S. S. P.

...greatly respected...

"During the period in which he was a Member of this Legislature he made several valuable contributions to the debates of this House. It was a pleasure to listen to his speeches in this House as they were characterized by careful and specialized study of the subjects on which he chose to speak. He was greatly respected as a critic whose contributions particularly during the Budget Debates and

on economic subjects were listened to with attention by Members of this House. Mr. Kandiah will be remembered by his colleagues in this House for his integrity and idealism."

The Hon Mr C P. de Silva

Leader of the House

... a man himself....

"I think this House will realize that the political opinions of Mr. Kandiah were the complete antithesis of the opinions I hold, but I would like to place on record that I have had the most sincere respect for Mr. Kandiah. I am proud to feel that I was a friend of his in this House and that he visited me on several occasions. I would like to place on record my own very deep and personal sense of loss in the death of Mr. Kandiah. It has nothing to do with politics. He was a man himself. Whenever he spoke, one could feel that he was so sincere that you respected the opinions he expressed even though you did not agree with him....."

Mr. R. Singleton-Salmon

Appointed M. P.

....the supreme sacrifice....

"On this occasion, words fail me to express the deep emotion which I feel. Mr. Kandiah was not only a leader of my party but also a founder member of it. For several years Mr. Kandiah struggled against what appeared to be almost insurmountable obstacles to lay the foundations of the party, to make it possible to found a progressive party.

"He was physically not strong, but he had always a desire and the great urge to be in active politics, to be an active trade union worker, and for open political agitation although it meant endangering his very life. When we decided that because of his health, it was essential for him not to take part in active politics in order to conserve his energy and lead a quieter life, it was not possible for us to resist his indomitable courage.

"I remember, when this question was posed, he gave a typical answer for which we could not find an answer. He said, "If one does not see the right thing, then you are only blind. But if one sees the right and denies it, then you become corrupt." That was what he said when there was communal strife and racial antagonism at its worst...

"Although knowing very well that political activity may shorten his life, he thought that duty to his people was of the utmost importance, and he paid the supreme sacrifice for it....."

Dr S. A. Wickremasinghe

Leader of the C. P.

WHAT HE SAID IN PARLIAMENT

"He saw it steadily and saw it whole"

"At different times history poses different questions on which depend the life of a community or country. When this country won its political freedom, I say that the next question of decisive importance for the country was the question of economic development. We must take those measures which will so promote the economic welfare of the country, that it will reinforce the political independence

and the welfare and happiness of the people. Any other questions that confront us must be solved in the context of this supremely important and decisive question of the economic development of the country. The language question is one such question."

Debate on the Address, May 4th 1956

Perspectives for Peradeniya

"This raises the larger question of University autonomy on which I should like to say a few words. The concept of University autonomy has been given an artificial and unusual meaning by the first policy makers in the country. I shall state briefly the usual point of view prevailing in a democratic society. In modern societies the University has to play a role of crucial importance. A country looks to its University to continue, with vigour and without restriction, the search for knowledge and the education and training of increasing numbers of men and women from all classes of the community. It is on these advances of knowledge and on the energy, initiative and directive capacity, courage and vision of its young graduates that the economic future of a country largely depends. It is for this reason that governments subsidise partly or wholly the development of Universities. It is for this reason also that governments seek to ensure that University development, in its essentials, is an integrated part of the country's total economic development. Briefly, a University derives its right to exist from the contribution it makes to the community from which it draws its material and moral resources. It is part and parcel of the community. No community or government can encourage and even tolerate an autonomous pocket which is parasitic and which is out of harmony with a country's development."

*Debate on Appropriation Bill,
Grants to the University of Ceylon,
12-8-57*

For the Tamils: What next?

"This special position of a minority in regard to its language and culture can be acknowledged in various, different ways. The language of the minority is accorded a legal position where it occupies the same position in relation to the people who speak it as does the language of the majority to those who speak it; that is, both are accorded the status of official languages of the people who speak it. Both Sinhalese and Tamil will be official languages, though in practice Sinhalese as the language of the majority will naturally predominate.

"In socialist democratic countries, the position is strengthened by conceding to the minority full autonomy in the field of development of its language and culture. This is further guaranteed, wherever physically possible, by the preservation of an area where such a minority will be a major part of the population. Where such area is preserved, autonomy over a wider field of administration is given to the minorities. These are the various ways, varying from country to country, from one social order to another, in which the unity of a country inhabited by more than one linguistic group is maintained on the basis of democracy."

*Debate on the Address
2nd July 1958*

In defence of democratic rights and liberties

"Mr. Speaker, it is a sign of the tragedy of the times we live in that we are once again meeting in a new session in the midst of a deep and disturbing national crisis of unprecedented gravity. Most of our democratic rights and liberties have been curtailed or denied. Hon. Members of this House, Members of the Federal Party which represents and speaks for a considerable section of the Tamil

people, have been restrained by the Government from attending these Sessions. No democrat, whatever his political party, can refrain from condemning this major assault on the freedom of Members of Parliament and on the sovereignty of this Legislature. Hon. Members who are members of the Federal Party have a right to be here. Their right is as much, no less, and as sacred as the right of the Members opposite to sit there and function as a Government. The same democratic processes that brought Members of the Mahajana Eksath Peramuna here have also brought Members of the Federal Party here. They have a right to speak, unrestrained and ungagged, on behalf of the people they represent. No Government has any right to deny them, or any Hon. Member of this House, the freedom to perform their parliamentary duties. That freedom can be denied only by a court of justice in any proceeding arising out of an offence against the law. I do solemnly protest against this Government's arbitrary action."

Debate on the Emergency, July 2nd 1958

HOW OTHERS SAW HIM

*His Universities were London, Cambridge,
Oxford and the Sorbonne*

Kandiah's scholarship could have been the envy of anyone in this country. His Universities were London, Cambridge, Oxford and the Sorbonne. He was an Orientalist whose company and conversation Lyn Ludowyk enjoyed, evidently without reservations. As a student of history and economics he was equal to the best among us who had made a special study of these subjects. He always read with intensity and discrimination, and kept on reading to the very last.

Kandiah's politics again, was very extraordinary for these parts. For the extent and degree of personal sacrifices, for

unflinching loyalty, for sheer dogged persistence against odds, and for the unique nature of the success when success came, one can hardly think of anything similar.

Yet, one was conscious neither of his scholarship nor of his politics when one was with Kandiah. It was the breezy freshness of his personality, with its veneer of childlike innocence, with its almost feminine charms, with its most attractively adolescent enthusiasms and despairs, with its sudden bursts of passionate love and also of hatred, that insinuated itself and took complete possession of you. Those of us who have been possessed in this way, will always remember Kandiah with gratitude.

S. Sivapathasundaram

Principal, Paramesvara College

He served Manipay Hindu

Mr. Kandiah had thrown up his University job, and lost the '52 elections. He had to mark time until the next elections. When many others hesitated, because of the Communist bogey, Manipay Hindu College considered it a privilege to have him, even if only temporarily. He suffered from a congenital defect in his heart and had been through a strenuous election campaign. These did not deter him from engaging with zest in his new life. His whole being radiated confidence and infused it in those who came within his orbit. The Union Society and the Miscellany, its organ, both of which he inaugurated gave our Senior students the benefit of his invigorating influence. It is very significant that he has been the cause, even after his death, for the resumption of the "Miscellany" which lapsed when he left us to enter the House of Parliament in 1956.

His presence on our staff sent up our stock. This was reinforced by his magic touch in the classroom to produce

cent per cent results in subjects where passes had been very low previously. Some misinformed people tried to make out that he used his position to spread communism in the school. I must say this to his credit and to the credit of other Communist friends that if ever they influenced students in their charge to their own way of thinking it was through the regard and esteem they earned by their efficiency and devotion to duty and not by any other means.

The College Library underwent a transformation under his care. He loved books so much that he would not spare himself to see that they were cared for in the proper way. Our present Library which he built up almost from scratch bears testimony to his labour of love.

As a Member of Parliament he served the people as no other elected representative in these parts had done hitherto. He used to tell his friends that as an M. P. he found his fulfilment, however taxing it was to his physique. It is sad to think that his demise was perhaps hastened by the thought that his service was not appreciated by his people.

He respected sincerity and despised the lack of it with all his being whether it was found in the lowliest or the mightiest. He had little patience with fools and much less with knaves. These qualities of his estranged not a few.

He believed in living well, and this good living, he firmly believed, could be brought within the reach of everyone by the proper art of Government. To this end he worked heart and soul unto his last.

K. Muthuvetpillai
Principal
Manipal Hindu College

A landmark on the people's road to socialism

P. Kandiah lived in a social and historical era that is now almost over. Born into an orthodox Hindu family, getting the benefit of the best possible education that the colonial order could provide at that time, he chose to reject the values which imperialism might have instilled in less sensitive minds and strove to establish new values in keeping with the aspirations of his people.

As a young undergraduate in the Ceylon University College of the early thirties he was noted for his fiery nationalism and undaunted spirit. Although frail in body, he had the courage of his convictions and he never for one moment feared to face the wrath of the colonial bureaucracy which always obstructed the growth of a spirit of nationalism among students. Graduating from the University College, he proceeded to England on a Government scholarship. It was in England that his troubled and at times uncontrollable spirit found solace in the philosophy of Marxism. He was quickly drawn into the anti-imperialist anti-fascist movements among colonial students in England at that time and, in due course, he joined the Communist Party of Great Britain.

On his return from England he joined with others to form what was then called the United Socialist Party and what has now become the Ceylon Communist Party. For a time during the early forties he was a visiting lecturer in the University College and during this period he gathered round himself a batch of undergraduates, some of whom are leading members of the Communist Party today. Political activities even by University dons was frowned upon by the authorities those days and Kandiah had soon to leave the University College. This did not damp his spirit one bit. He at once threw himself into the work of the Ceylon Trade Union Federation. But work in trade unions is arduous, and Kandiah's physique was not equal to the task. Ill health compelled him to leave the trade union movement and for a time he lived in Vadamadachi. It was during this period

that he edited the paper "Kesari" which played an important part in rousing the radical national sentiment of the Youth in the Northern Province.

The end of the Second World War ushered in a slightly liberal climate in the Ceylon University and Kandiah was able to re-enter it as Assistant Librarian. Once again he gathered a batch of undergraduates round himself and again the University high-brows frowned upon this activities. The general elections of 1947 brought Kandiah temporarily back to the Northern Province as Communist candidate for Point Pedro. Again the task that confronted him was an exceptionally difficult one.

In the traditionally conservative, caste-ridden Pt. Pedro electorate he had to face the full might of the Tamil Congress led by G. G. Ponnambalam, then at the height of his popularity. Kandiah did not flinch from this task. He stood up to the Tamil Congress and, although defeated, established a considerable following for the Communist Party in the Northern Province. Returning to the University after the election he continued his political work among the students, At the same time he also began to expose the corruption that prevailed within the University administration. The University authorities noted this and took their revenge when he decided to contest the Pt. Pedro seat in the general elections of 1952. They refused to grant him leave to contest the election and, on his proceeding to contest without leave, they discontinued him from his post as Assistant Librarian.

Kandiah's position after the general elections of 1952 was a very difficult one. He failed to win the election and he was also without employment. In addition the strain of the election campaign told on his health. He suffered his first heart attack soon after the elections. Weaker people than he would have chosen to give up the unequal struggle, but Kandiah did otherwise. He joined the staff of Manipay Hindu College and continued his political acti-

vities in Northern Province and was a prominent member of the Jaffna District Committee of the Communist Party. Those who came into intimate contact with him during this period knew well that his days as an active political worker were numbered. Yet, almost an invalid, he contested the Pt. Pedro seat in the 1956 elections and triumphed, thus becoming the first leftist to enter the Legislature from the Tamil areas. It is not necessary to refer to the achievements of Kandiah as a Member of Parliament in this article - for Members of Parliament belonging to all parties have already paid their tributes. His clarity of mind, his ability to approach problems in a non-doctrinaire and objective manner and sublime humanism, won the admiration of even his political enemies.

Kandiah's final and supreme act of heroism came in March 1960. Few people knew the state of his health at that time. He was virtually bed-ridden. Still undaunted he contested the election as Communist candidate for Udupiddy. There can be no doubt that in so doing Kandiah was fully conscious of the fact that he was shortening his own life. Yet his devotion to his cause was such that he thought that the cause was more important than his life. The life of P. Kandiah will undoubtedly be remembered by all progressive people as a shining example of devotion and sacrifice - a landmark on the people's road to Socialism.

I. R. Ariaratnum

A Practical idealist

The late Mr. P. Kandiah was undoubtedly a great man in every sense of the word. He has carved for himself a niche in the temple of fame. His speeches in Parliament have rightly been acclaimed as some of the best ever. His outstanding contribution to the public and political life of this country is common knowledge.

I had the privilege of knowing the late Mr. Kandiah rather intimately for a long time. From his early days he was known for his sturdy independence and intellectual honesty. The sterling qualities of head and heart that he possessed endeared him to all those who came in contact with him. A scholar of no mean repute, he forsook the prospects of a secure job and comfortable living that his educational achievements held out for him and plunged into public life.

He pursued the ideals he set for himself with singular devotion and unflinching interest. Despite failing health he was very unsparing with himself. Frail in frame, he put in a prodigious amount of work in the cause of what he believed in. It may be said of him that he 'filled the unforgiving minute with sixty seconds worth of distance run'.

Simplicity was the hall mark of his life. He combined in himself the philosophy of the East with the spirit of adventure of the West. He was an idealist; but was practical enough not to be content with mere dreams.

Thoroughness was another characteristic of his genial nature. Having made up his mind on any matter, after due consideration, he pursued it with a single-minded devotion. He was most uncompromising as far as the ideals which were close to his heart were concerned. He never suffered fools gladly nor encouraged sycophants and knaves around him. He was never in two minds as to what he should do in any given circumstance. He knew his mission in life and was unflinching in its pursuit.

The sad and untimely demise of Mr. Kandiah has created a void in the public life of this country which is hard to fill.

M. Sivasithamparam
M. P. Udupiddi.

The Kandiah Era at Nelliady Central

When any future educationist reviews the recent history of Nelliady Central College he might aptly refer to it as the 'Kandiah era'. He was the central figure behind the entire development of the college.

He gave it shape. In the five year period prior to 1960, a 3-acre playground was acquired at a cost of over a lakh. Two hostels one each for boys and girls were put up. A 14-classroom block also was completed and opened by him. During this period our numbers expanded at the rate of 150 per year and the building program kept pace with the increasing numbers.

He gave it direction. Science classes were organised and the laboratories equipped and, when the first batch of students entered the University, he beamed with joy. He however did not live to realise his biggest project for the school. "I want Nelliady to be a multi-lateral school and every boy and girl should be gainfully placed and occupied when they leave school." May his dream come true.

He gave it stability. Being an experienced teacher he was quite conversant with the finer points of a teaching organisation. He gave ear to even the smallest detail about staffing and organisation, whether it was a complaint or a suggestion and helped us to forge a team that would stand comparison with the best in the Island among the Government schools.

Though frail in body, and ailing with a diseased heart, he was a tower of strength to the college. His idealism, his earnestness and sincerity won him the respect and co-oper-

tion of the administrators and inspired and sustained the love and regard of those who worked with him.

We certainly feel his loss and genuinely mourn his death.

A. T. Sabaratnam

Principal

Govt. Central College

Nelliady

An Excellent Teacher

After his defeat at the polls in 1951, Mr. Kandiah chose to serve Manipal Hindu College. Politician, though he was, he was an excellent if not an ideal teacher. His high academic qualifications, his genial and friendly nature, his simple and unassuming ways, won for him the love and esteem of all.

In the class room, whether it be a lesson in that dead language Sanskrit or in Economics or in English, the children listened to him spell-bound. He believed that teaching should not be confined to the pages of the text book. He, not only made the children learn up facts and figures but also created in them an active and intelligent interest in the public questions of the day.

The interest and keenness shown by the boys in the meetings of the Union Society was in no small measure due to his infectious enthusiasm. Under the guidance of Mr Kandiah, the Senior Literary Association which was languishing gained a new lease of life and now flourishes under the name of "The Union Society". The Union Society in addition to organising speeches, debates, etc., has gone a step further and publishes its own journal entitled "The Miscellany".

The College owes a deep debt of gratitude to him for his splendid work in organising the library. We have now a very spacious library furnished with comfortable tables and chairs. A large number of books, magazines and periodicals have been added to the library.

After serving the college for nearly five years, he left us to serve the country as the M. P. for Point Pedro. On Thursday 8th of September, he breathed his last. We, his students, mourn for him.

Miss M. Ratnasabapathy

A former pupil

He cannot be forgotten

Kandiah was a splendid example of a Communist who was respected even by those who did not accept his political philosophy.

Kandiah died young. He was only 46 when his resistance to an ailment, which had afflicted him for many years, finally collapsed. His sheer determination to live, to be able to contribute whatever he could do for the emancipation of his country and his people, was perhaps one of the dominant characteristics of a man who has been aptly described as an "unsung hero" of the people.

His determination to work for his people was so overwhelming that he tended to neglect his health to such an extent that even the best medical treatment could not save him.

After a brilliant school record in the Jaffna Hindu College, Kandiah joined the University College in 1931 as a scholar specialising in Indo-Aryan languages. He had a successful academic career in the University College and won a scholarship for further studies at Cambridge and

Oxford. He returned to Ceylon shortly after the second world war began in 1939 and was made a visiting lecturer in Pali and Sanskrit.

During the days when Kandiah was in the University College from 1931 to 1935, he had been keenly alive to the growing national upsurge in the country; and when he was in England between 1936-40 it was also inevitable that he should be caught up in the vortex of the upsurge of socialist intellectualism which swept through Western Europe at that time. Life in Europe was then in ferment and Kandiah together with his contemporaries Pieter Keuneman and A. Vaidialingam emerged as convinced Marxists.

Immediately after his return from England he joined the socialist political movement in this country and took a very active part in the Trade Union organisation in Colombo. During this period he edited the weekly called "Kesari" and also specialised as a librarian and he was appointed Assistant Librarian in the University of Ceylon. With the formation of the Communist Party he joined it and was a leading member of it until his death.

Although his work kept him in Colombo and Peradeniya he took a very important part in organising the students' movement in Jaffna and also the creation of the Communist movement in the North. He unsuccessfully contested the Point Pedro seat in the 1947 elections;

In 1952, Vice - Chancellor Sir Ivor Jennings objected to his contesting the elections and this resulted in the termination of his work with the University. He again lost the election in 1952 for the Point Pedro seat.

From early in 1953 until he was elected to Parliament in 1956, he taught at Manipay Hindu College.

He was the first Communist to be returned from a seat in the Northern Province. In Parliament he soon esta-

blished a reputation as a speaker, who studied any subject on which he chose to address the House, with meticulous care.

His exposure of the malpractices in the University administration led to the appointment of the University Commission headed by Professor Needham.

His contribution to Budget debates are still remembered as being among the best ever heard in the Parliament of Ceylon. His speeches were listened to with rapt attention by even those who did not agree with him. He had the supreme capacity to support his political contentions with an array of indisputable facts. He was also able to use language and idiom which was understood by persons who did not know the jargon of Marxism.

Kandiah's death on September the 8th 1960, came as a shock even to those who were aware that his health was failing.

Even during the last stages of his illness he was so full of spontaneous and impulsive enthusiasm for everything that went on in Ceylon and in the world outside that those who knew him were greatly affected by his death.

Kandiah cannot be forgotten. In his comparatively short life, he has left an impact on political and intellectual life which has affected many hundreds of thousands of people in this Island.

The large and varied crowd which gathered for his funeral at such short notice was testimony not only to his personal popularity but also to the fact that he was one of the leaders of a political movement which has played a striking role in the affairs of this country during the last two decades.

S. P. Amarasingam
Editor, 'The Tribune'

The Union Society — 1960

Patron M. Perairavan Esqr.

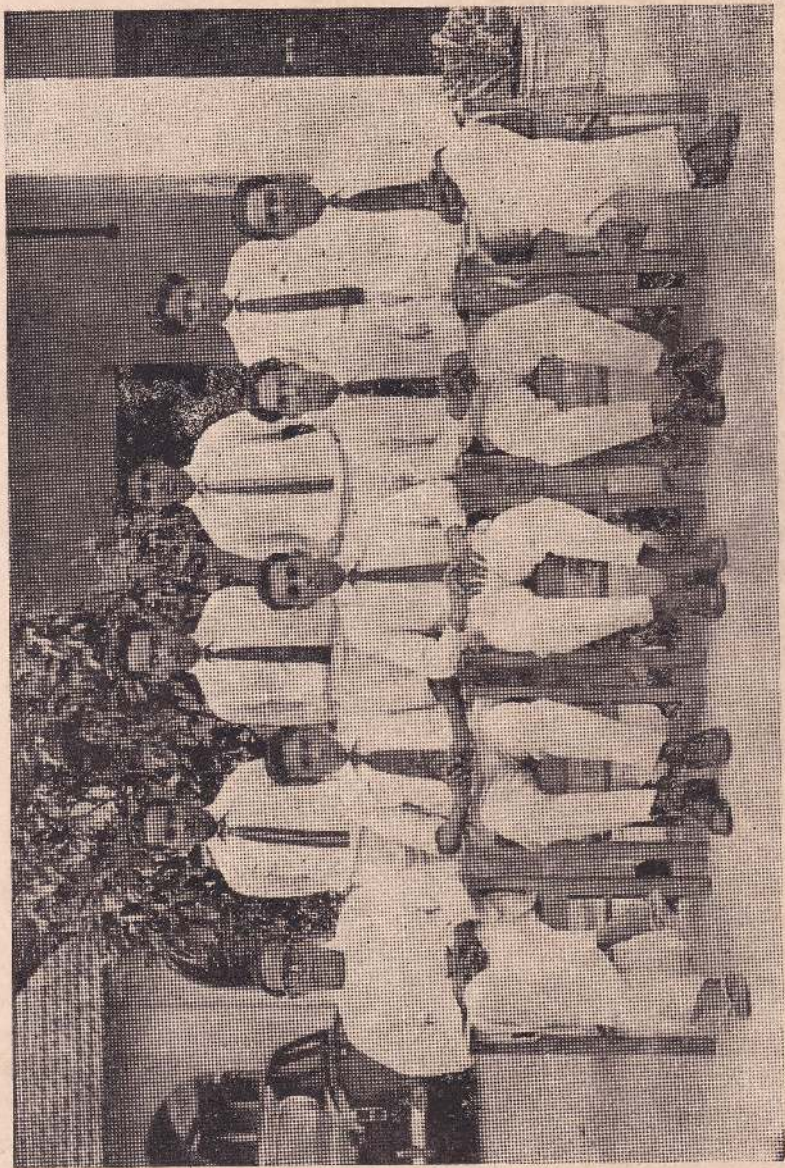
Term I President T. Jeyawikramaraj
 Vice-President S. Gunarajah
 Secretary R. Jegathesan
 Eng. Editor S. K. Rajasooriyar
 Tamil Editor T. Rajagopal
 Manager V. Kumaravelu

Term II President S. Gunarajah
 Vice-President R. Jegathesan
 Secretary T. Rajagopal
 Eng. Editor R. Sivathondan
 Tamil Editor K. Sivapathaviruthayar
 Manager V. Kumaravelu

Presidents 1959

Term I C. Gunasekeram
Term II V. Shanmugarajah
Term III R. Sri Wignarajah

I have great pleasure in submitting the report of the Union Society for the year 1960. The year under review was a successful one. Regular meetings were held by the Union and the programme included items of various types debates in Tamil and English, prepared and extempore speeches and quiz programmes. We are happy that we train our members in the art of public speaking, democratic habits, procedures and methods. Election of office-bearers is by secret ballot. Our members participate regularly in the Elocution contests - English and Tamil, held annually by the N. P. T. A. We are proud to say that our Union is fully responsible for the quality of the future citizens of Manipal and its suburbs. We are faced with a new responsibility - voting at eighteen. Literacy is no guarantee of social maturity. Our new task is to create in our members a social awareness.

Seated- Mr. K. Muthuvetpillai (Principal) T. Jeyawicramarajah (Past President) S. Gunarajah
(President) V. Sharmugarajah (Past President) Mr. M. Peraiyan (Patron)
Standing- V. Kumaravelu (R. Jegatheesan, T. Rajagopal, K. Svapathaviruthayar.

We are deeply grieved at the death of Mr. Kandiah, the founder of our Union Society. We dedicate this number of the Miscellany to his memory. I thank the ex-co, the principal, the patron and all members for their co-operation and help to publish this issue at such short notice.

T. Rajagopal
Secretary

A National Library

A National Library is, in the first place, a repository of knowledge wherein are collected and preserved in varied forms treasures of literature and other records concerning the history and culture of the entire nation. In the second place, it is a store house of the world's best wisdom as preserved in print, in drawing and in recorded sound..... Thirdly, outside established academic institutions like the University, it will be the centre of research into the various fields of knowledge. Fourthly, it would be the organisation directing the development of library service in the entire country by providing them with adequate bibliographical services, cataloguing and classifying apparatus and information.... Fifthly, in a country like Ceylon where authorship and publishing are activities for the novice undertaken often without guidance or patronage or other help, a National Library would be a source of guidance to writers and to publishers.

*Extract from the Report of the Commission on the
Colombo Municipal Public Library by P. Kandiah*

*I HEARD THESE .....***At the 10th World Conference of the
NEW EDUCATION FELLOWSHIP**

"A lamp cannot light another lamp unless it continues to burn its own flame." These words caught my eyes when I first stepped into the Central Institute of Education, Delhi, as a delegate of the 10th World Conference of the New Education Fellowship. The theme of the conference was "Teacher and his work - East and West". The conference was purely educational and not professional. Delegates from all over the world, about 600 in number met and exchanged ideas without arriving at definite conclusions. "Its a joy to travel and not to arrive."

Mr. NEHRU: To meet him is education. He was at home to the foreign delegates. The word 'Upanishad' means 'sitting together' he said, referring to the close, loving relationship between the teacher and pupil. Remarking about the riotous behaviour of the students in India, he said that India today was facing a double challenge - as an under-developed country caught under the tempo of fast developing changes and as a country affected by rapid world changes; and those unable to adjust found themselves uprooted. He spoke of two ways of improving the society i. the teacher radiating goodness irrespective of the environment and causing a change of heart; ii. changing the environment because harsh hard circumstances harden wrong attitudes in individuals.

Professor J. A. LAUWERYS (University of London Institute of Education) He said that teaching science, vastly differed from talking about science. In countries like India and Ceylon which are not permeated by scientific technique, learning science is like memorising the sacred texts. Plenty of pre-scientific knowledge is available for a child in the West, which a child in the East lacks. Asia needs more science, but it is not easy to produce teachers of science overnight. He ridiculed Ceylon's attempt to pro-

duce science teachers quickly, as "puerile hoarding". His advice to Ceylon: "There is a certain minimum quality in education. Pseudo - Science is more harmful than no science". Further he remarked that 'shut up' is anti-science; 'I don't know; go and find out' is science.

Dr. HAROLD RUGG (America): He supported the Eastern belief in the intuitive way of knowing the truth, and decried the logic that reigns supreme in Western Universities. He emphasised the need for two freedoms as a pre-condition for Education. Freedom for the child. The child should be free from too much of imposition, rules and regulations. 'What do you think?' Let the child answer it. The child grows and our civilization grows. ii. Freedom for the teacher. The teacher like the true artist needs freedom. (Will the impending take-over of schools take it away from him?) He pointed out that today the world needs teachers who no longer guess, but know the behaviour of the sciences and the expressional arts. A teacher should not be a pedagogue. but an artist-teacher, with a free, creative, quiet, relaxed, responsive mind.

Mr. S. C. MASON (Director of Education, Leicestershire):

Speaking on aesthetic education he remarked that it is not expensive to keep a school clean. It is not a question of money or cost, but attitude. A school must be a temple of arts and the authorities its patrons. Children growing among objects of art, acquire good taste. Their behaviour is quiet and dignified.

Dr. H. ORMIAN (Israel):- Teaching, unlike other vocations, he said, demands the whole human personality. Good salary is a necessary condition, but not a sufficient condition.

Dr. H. STAINES (Australia):- A teacher needs, he said, a personal philosophy - not necessarily a social or political philosophy.

V. KRISHNA MENON (India):- He dismissed Psychology as a study of the mental processes and nothing else - the whole mind is not so easily subject to scientific analysis.

AT THE BRAINS - TRUST

Question I:- Is it a duty of the teacher to induce social change?

Prof: BEN MORRIS (Institute of Education Bristol University): The teacher's duty is to help human beings become themselves.

Lauwerys: In England teachers are conservative (not capital 'C'). They act with brakes. They are the mainstay of tradition.

Dr. MULK RAJ ANAND (India):- The teacher is more a philosopher than a politician.

Question: II.- Has education improved human relations? If not, how to improve them?

Mr. WARNASURIYA (Ceylon): Doubtful.

Sri G. RAMACHANDRAN (India): Yes.

Prof. BEN MORRIS:- Improve pupil - teacher relations. By transfer of training we get better human relations. Morality truly is more intimately connected with human relations than with sex.

Question: III. Is any education better than no education?

Lauwerys:- Quality is important in education.

G. RAMACHANDRAN:- England has outgrown the dilemma of quantity and quality. India, an under - developed country, needs quantitative extension. Any school is better than no school.

Question: IV. Should the Headmaster select his staff?

Prof: ABDUL KOUSSY: (Egypt): Give me a good Headmaster and I will give you a good school.

Lauwerys: According to the English tradition, the Headmaster is very powerful. But there are some headmasters, who are petty tyrants in their backyards, who rule the roost.

Question V. Do we need Exams?

Lauwerys:- Exams are either catastrophic or long term. We cannot escape them.

Question VI: Who or what is a teacher?

Prof. BEN MORRIS: A matured human being.

M. Perairavan

P. Kandiah: An Appreciation

By Dr. N. M. Perera

Though I had met the late Mr. P. Kandiah at various political discussions as a representative of the Communist Party of Ceylon. I really got to know him after he became an elected member of the House of Representatives. He was then the member for Point Pedro.

It is not an exaggeration to say that he was one of the best debaters on the floor of the House. The contributions that he made in his well thought out and carefully worded speeches at various debates and parliamentary discussions showed his keen and intellectual mind. The advice that he had occasion to give the Government on various aspects of fiscal policy was always practical and sincere. He made valuable and concrete suggestions to the Government on economic policy. Members of parliament and in particular those of us who are members of Left political parties, I remember very well, always made it a point to be in the House when P. Kandiah made his contribution during the Budget Debate in Parliament.

Most of us know that he selflessly gave up an interesting and permanent job as assistant librarian in the University of Ceylon in order to participate more fully in the political life of the country. On account of his exceptional ability as well as the knowledge and experience as a librarian he was chosen by the Colombo Municipal Commissioner to report on the shortcomings of the Public Library which is maintained by the Colombo Municipal Council. He not only wrote a valuable report on the reorganisation needed in this institution but also gave suggestions to improve library facilities within the city.

He knew that he was constantly under the shadow of death but he faced this fact with indomitable courage. His will to live and his cheerfulness alone kept death at bay. His death is a loss to the entire progressive movement of this country and we extend our sympathy to his sorrowing wife and his young child. We can say to the people of the North of Ceylon that he was a worthy representative of the Tamil community, a sincere socialist, a person who was loved and respected by all who met him and a true son of Lanka.

P. Kandiah: An Appreciation

By Dr. V. M. Perera

Though I had met the late Mr. P. Kandiah at various political discussions as a representative of the Communist Party of Ceylon, I really got to know him after he became an elected member of the House of Representatives. He was then the member for Point Pedro.

P. KANDIAH: An Appreciation

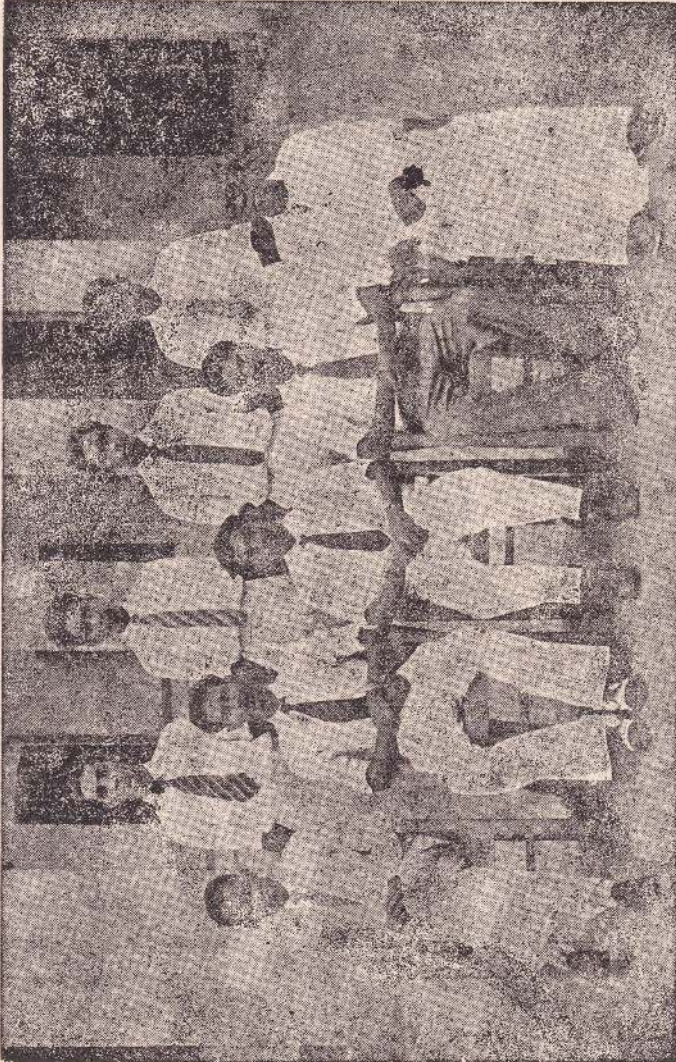
By W. Dahanayake.

"To have known him was to have loved him" - this saying summarises what I feel when I think of the late **Mr. P. Kandiah**.

He lived for others and not for himself. That is why he threw himself whole - heartedly into the exacting work of a Member of Parliament, and so sacrificed his life at so young an age. His memory should inspire us to lead lives of service and devotion.

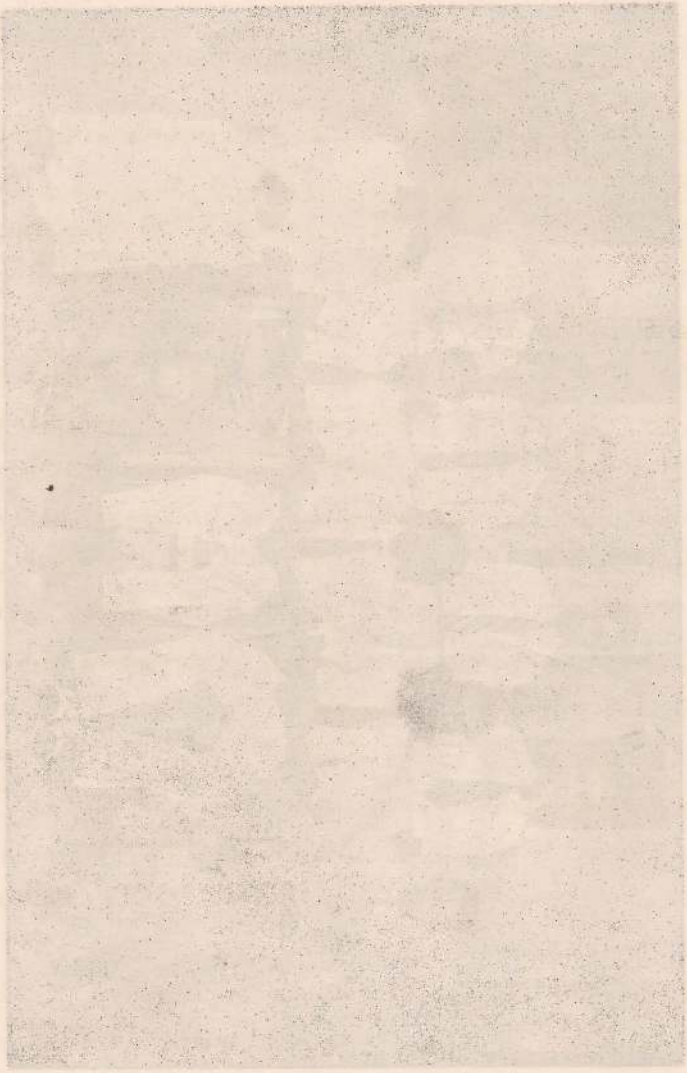
He knew that he was constantly under the shadow of death but he faced this fact with indomitable courage. His will to live and his characteristic brave heart at bay. His death is a loss to the entire progressive movement of this country and we extend our sympathy to his sorrowing wife and his young child. We can say to the people of the North of Ceylon that he was a worthy representative of the Tamil community, a sincere socialist, a patriot who was loved and respected by all who met him and a true son of Lanka.

Patron P. Kandiah Esqr.

The Union Ex-co. 1955

1960 Union Ex-co 1022

1960 Union Ex-co 1022

தமிழன் இதயம் துடித்தது

...அரசாங்க மொழி மசோதா விவாதத்தில்...

நான் இந்த மசோதாவை எதிர்க்கிறேன். இந்த மசோதாவிற்கு நான் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பது தமிழன் என்ற ரீதியில் மட்டுமல்ல, தமிழன் என்ற அடிப்படையில், எனக்கு நேசமாக இருப்பவைகளை இது பறித்து விடுகிறது என நான் கருதுகிறேன். எனது பண்டைய பெருமையை இந்த மசோதா மறுக்கிறது. எனது நிகழ்கால வாழ்வுக்கும் உலைவைக்கிறது. மாற்றம் எதுவுமின்றி இந்தப் படுபாதகமான மசோதா சர்க்கார் சட்டத் தொகுப்பிலே இருந்தால், எனது குழந்தைகளுக்கும், அவர்களின் சந்ததிகளுக்கும் இது நீதி வழங்காது, அவர்களுக்கு உரிமையும் தராது. இந்த மசோதாவின் மூலம், இந்த நாட்டின் நேர்மையான பிரஜைகளாய், சுதந்திரமாக வாழவும், ஜீவியம் நடத்தவும் இந்த நாட்டுக்கு சொந்தமான தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளை ஆட்சியினர் மறுக்கின்றனர். நாங்கள் வாழ்ந்த பெருமைகள் அத்தனையையும், நாங்கள் அருமையாக வாழ்வதையும், சிறப்புற எதிர்காலத்தில் நாங்கள் வாழ எண்ணி இருப்பதற்கும் சாவுமணி அடித்து, எங்கள் உரிமைகள் அத்தனையையுமே இந்த மசோதா தட்டிக் கொண்டு போய்விடுகிறது.

பொன். கந்தையா

வாழ்க உன் நாமம்.

சிந்தையைக் கவருந் செயல்பல ஆற்றிய
கந்தை யாவெனும் கல்விக் கடலே!
சிந்தனை வளர வழிகளைத் தந்த
கந்தைய நின்புகழ் கவினூற வாழி!

அல்லவை கண்டு அவைகளை அகற்றி
நல்லவை நாட்டிற் புகுத்திய தீரா!
கல்வியின் கரையைக் கண்டிட்ட தலைவா!
நல்லவர் போற்றும் நின்பெயர் வாழி!

உலகோர் நெஞ்சில் என்றும் நிலவும்
சீலம் வழுவாச் செழுங்குணக் குன்றே!
காலன் கவர்ந்த கடமை வீரா!
நிலவும் நின்பெயர் என்றும் வாழி!

மக்கள் தலைவ என்று விளங்கி
மக்கள் புகழ மாணவர் நமக்கு
ஐக்கிய மாணவர் சங்கம் தந்த
தக்கோய் நின்பெயர் தரணியில் வாழி!

பாராளு மன்றம் பாராட்டும் ஒருவ
தாராளமா யுணைத் தக்கோர் புகழ்ந்தார்!
சீரான திறமைகள் நோக்கி இந்தப்
பாராரும் போற்றும் உன்பெயர் வாழி!

நேர்மையின் குறியெனப் பண்பதன் உருவெனப்
பார்தனில் தமிழ்த்தாய் ஈன்றகற் புதல்வ!
பேர்கெண்ட கந்தைய வுந்திரு நாமம்!
சீர்கொண்டு வாழிய சீர்மிகத் தழைத்தே

* கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தகவெனும் குறள்தனைக்
கற்றும் உணர்ந்தும் அதன் வழி ஒழுகிய
நற்கலை வாணனே வாழ்க உன் நாமம்.

* “இதுவே அவர் இழமையில் படித்த
யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியின் மகுடவாக்கு”

க. சிவபாதநிருதயர் S. S. C. B 2

நானறிந்த மட்டில்

திருவாளர் கந்தையாவைப்பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருந்தேன்; பார்த்ததில்லை. 1953-ம் ஆண்டு தைமாதம் 7-ம் தேதி நன்கு நினைவு இருக்கிறது. அன்றுதான் முதன் முதலில் அவரைப் பார்த்தேன். கடைசியாக 1959-ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதத்தில் ஒருநாள் அவரோடு பல மணிநேரம் உரையாடினேன். “இன்னும் ஒரு துண்டு தின்னுங்கள்” என்று அவர் அருமை மனைவியார் அளித்த சிற்றுண்டியை உண்டினார்.

இந்த இடைப்பட்ட ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் எத்தனையோ முறை அவர்களைச் சந்தித்துவிட்டேன். அவரோடு கூட இருந்து உணவுண்டு, சிரித்து, சிந்தித்து, இணங்கிப் பிணங்கி உண்டி, கூடிக் கழிந்து விட்ட இரவு பகல்கள் கனவாகி விட்டன.

சிந்திக்காதவர் மத்தியிலே சிந்தனையாளன் பிரச்சனைக் குரியவன்தான். கந்தையா சிந்திக்கத் தெரிந்தவர். அதோடு அவர் நிற்கவில்லை. சிந்தனையைச் செயற்படுத்தவும் முனைந்து விட்டார். அதனால் அவர் வீட்டிலும் நாட்டிலும் பிரச்சனைக் குரிய ஒருவராகி விட்டார்.

கந்தையாவினுடைய கற்புக்கு ஒரு மாசு உண்டு. அவரைக் கண்டு பலர் பயப்பட்டார்கள்; பலர் வெறுத்தார்கள் மிகமிகச் சிலர் அவரை அணுகினார்கள். விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க சிலரே அவரை உணர்ந்தார்கள். ஏன்? இமயத்தின் உச்சியை அணுகியோர் இருவர்தாமே.

“தம்பி, மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கா போகிறாய். கவனம்! நீ ஒரு கிறிஸ்தவன், அங்கே இரண்டு பேயாக்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரையா நாகையா; மற்றையா கந்தையா” இப்படியாக புக்ககம் போகும் புதுமணப் பெண்ணுக்குப் புத்திசொல்வது போல என் நண்பர் ஒருவர் அறிவுரை சொன்னார்.

பொதுவுடைமை வாதிகள் அத்தனை பேருக்கும் உள்ள பொதுவான வடு, அவரையும் விட்டுவிடவில்லை. அந்த வடுவை இனிவரும் உலகம் நீக்கிவிடும். கந்தையா கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் தமிழனாக உலகத்தில் வாழ்ந்ததை என் கண்ணூரக் கண்டிருக்கிறேன். அவர் உலகந்தழுவிய தமிழர்.

அவர் முழுவாழ்வு வாழ்ந்துவிட்டவர். அவரைப்பற்றி ஒரு குறையுமில்லாதவர். அவர் இல்லாத குறையை அவர் போனபின்பு உணரும் உலகம் குறையுடையது.

அவருக்கு இந்த உலகத்தில் நானறிந்த வரையில் இரண்டு ஆசைகள் உண்டு. ஒன்று எல்லாரும் வாழும் பொதுவுடைமை. மற்றது ராதா. ஆம்; ராதா அவர் அருமை மகள். கந்தையாக் குஞ்சு.

சித்துவான் வேலன்

ஆசிரியன் மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி

பலன் உள்ள வாழ்வுகண்ட பெரியார்.

மக்கள் நலனுக்காக தன் உடல் நலனை தாரைவார்த்த எமது தோழர் பொன். கந்தையர் உடல் நிலை குன்றியிருந்த போது கொழும்பில் அவருடன் ஒருநாள் தனிமையில் பேசினேன். 1960-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடந்த பொதுத்தேர்தலுக்கு முன் நிகழ்ந்த சம்பவம் இது. அவரை பாராளுமன்ற அரசியலில் மேலும் புகாது தடுக்கப் பல பெரியார்களும் முயன்று பார்த்தனர். அவருடைய சிதைவுறு நிலைகண்டு வருந்திய யானும் அவரை தேர்தல் போட்டியில் இறங்க வேண்டாம் என்று தாழ்மையுடன் சொல்ல முயன்றேன். இது கேட்டதும் இருதய நோய் காரணமாக பீறிட்டு எழுந்த கோபத்தை எமக்கு அவர்முகம் கூறியது அவரை வருத்தவாய் இதைக் கேட்டேன் என்று ஏங்கிய என் நிலையை

உணர்ந்தவர்போல் தனது கோபத்தைச் சமாளித்துக்கொண்டு எமக்கு அவர் கூறியவை "மனிதன் எதற்காக" வாழ்தல் வேண்டும்" என்று கேட்கும் அனைவருக்கும் பதிலாக அமைந்தது.

வாழ்வு நோக்கங் கொண்டதாயும், பலன் உள்ளதாயும் அமைதல் வேண்டும். நோக்கமும் பலனும் இல்லாத நீர் சொல்லும் ஓய்வு சாவுக்குச் சமம். ஓய்வு என்னை உயிருடன் கொல்லுவதாகும். மரணம் அனைவரையும் எதிர்நோக்கும். ஆகவே நான் உண்மையில் இறக்கும்வரையும் பலன் உள்ள முழுவாழ்வு வாழ விரும்புகிறேன் என்று கூறியது என்னை வாய்மூடவைத்தது.

அன்றே இவரை பரிசோதிக்க வந்த இருதய நிபுணரிடம் இவர் உடல்நிலை பற்றிக் கேட்டேன். "மருத்துவ விஞ்ஞானப்படி இவர் இன்னமும் உயிர் வாழ்வது பெருவியப்பாகவே இருக்கிறது. உடல் நிலை நன்றாகப் பழுதடைந்து விட்டது. ஆனால் இவர் மனதில் ஏதே ஒரு நோக்கத்திற்குத் தான் உயிர்வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் அசைக்கமுடியாத உறுதியைத் தந்து, உயிர்த்துடிப்பை நீடிக்கச் செய்கிறது என்றுதான் நான் நம்புகிறேன்" என்று சொல்லி முடித்தார்.

தொண்டு செய்து வாழ விரும்பும் அனைவருக்கும் தோழர் பொன். கந்தையாவின் நோக்குடைய பலன் உள்ள வாழ்வு ஒரு பெரிய உதாரணம் அன்றோ!

வாழ்க பொன். கந்தையாவின் நாமம்!

அளவெட்டி
28-9-60.

வ. பொன்னம்பலம்.

முதற் சந்திப்பு

1955-ம் ஆண்டு என்று ஞாபகம். ஒரு பாட நேரத்திலேயே குடியியலும் சமயபாடமும் படிப்பதற்காக நேரூசி ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. வருட நடுவில் சமயபாடம் படித்துக் களைப்புற்ற நான் குடியியல் படித்துப் பார்க்கலாம் என்று குடியியல் வகுப்பிற்குப் போனேன். அங்கே திருவாரூர் கந்தையா ஏதோ அவசரமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நான் கரத்தை உயர்த்தியபடி “மன்னிக்கவும் (excuse me) என்று கேட்டேன். நிமிர்ந்து பார்த்தவர் “கையில் என்ன வலியா?” என்று கேட்டுவிட்டுப் பின்பும் தன் வேலையில் ஈடுபட்டுவிட்டார். ஒரு சில நிமிடங்கள் கழித்து “ஏன் கரத்தை உயர்த்துகிறாய்? வெளியே போய் வந்து கரத்தை உயர்த்தாமல் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்,” என்று சொன்னார். நான் அப்படியே செய்தேன். ஒருவாறு ஆசனத்தில் அமர்ந்ததும் “என்ன நியூ அட்மிசனா? (new admission)” என்றார். “அல்ல இதுவரையிலும் சமயம் கற்றேன். இப்பொழுது குடியியல் படிப்பதற்கு விருப்பமாக இருக்கிறது” என்று கூறினேன். “இதுவரையிலும் சமயம் படித்தாயா? அப்படியானால் சமயம் என்றால் என்ன?” என்று ஒரு போடு போட்டார். நான் மட்டும் என்ன விட்டேனா! “சமயம் என்பது மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளக்குவது” என்று பதிலளித்தேன்.

“மனிதன் என்றால் என்ன?” என்று அடுத்த போடு போட்டார். உரை நடை விருந்து படித்த ஞாபகத்தில் “சிந்தனை செய்யும் மிருகம்” என்று பதிலளித்தேன். “அப்போ கடவுள் என்றால்...? சற்று தயங்கிய நான் ஒருவாறு சமாஸித்துக் கொண்டு மனிதனுக்கப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி” என்றேன். “மனிதனுக்கப்பாற்பட்ட சக்தி என்றால், எப்படி மனிதனுக்கும் அதற்கும் தொடர்பு இருக்கமுடியும்? அத்தொடர்பை விளக்க ஒரு சாதனம் இருக்கமுடியும்? என்றார். ஒருகணம், ‘இதுதான் குடியியலோ’ என்று கேட்கத் தோன்றியது. இருந்தாலும் அன்றுதான் அந்த ஆசிரியருக்கும் எனக்கும் முதல் சபதிப்பாகையால் ‘அவர் எத்தன்மையுடைய

வரோ' என்று வாளாவிருந்தேன். "என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்? கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலைக் காணோம்," என்றார். எனக்கும் விவாதிப்பதென்றால் ஒரே ஆர்வம்தான். ஆனால் அக்கேள்விகள்தான் என்னை உறுத்தியன. இப்பொழுதென்றால் தக்க உதாரணத்துடன் பதில் கொடுத்து விவாதித்திருப்பேன். ஆனால் அன்றே பதிலுக்காக விழியைப் புரட்டினேன். அதைச்சுண்ட ஆசிரியர், "கடவுள் என்பது அப்பாலும் இல்லை. இப்பாலும் இல்லை. உனது உள்ளந்தான் கடவுள் நீ உள்ளத் தூய்மை உடையவனாக இருந்தால் அத்தாய்மையே உனக்குக் கடவுளை அடைய வழிகாட்டும்" என்று விளக்கினார் இப்போது என்றால் அவர் பதிலிலிருந்தே பல கேள்விகளை அடுக்கியிருப்பேன். அன்று அமைதியாக ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். இருந்தவுடன் எழும்பு! எழும்பு! நீ உசாராகப் பேசுகிறாய். அடுத்தமுறை மாணவர் மன்றத்தில் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசலாமே! என்றார். "அடுத்த வருஷம் கட்டாயமாகப் பேசுவேன்" என்று கிண்டலாகப் பதிலளித்தேன். "இல்லை நீ அடுத்த முறை பேசத்தான் வேண்டும்" மென்றார். "நான் மாணவ மன்றத்தில் அங்கத்தவன் அல்லன். அடுத்த வருடம் தான் அங்கத்தவனாவேன் அப்பொழுது பேசுவேன்" என்றேன் "சரி அப்படியானால் இரு" என்று கூறிவிட்டுத் தன் பாடத்தை ஆரம்பித்தார்.

வே சண்முகராசா
S. Sc. BI.

“வினைந்தபயிர் முனையிலே...”

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

1928-ம் ஆண்டு தை அல்லது மாசிமாதம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி விடுதிச்சாலை, எலிக்குஞ்சனைய ஒரு மாணவர் என்னிடம் வந்து, "மகாத்மாகாந்தி ஒரு அரசியல் வாதியா, அல்லது ஒரு மதபோதகரா?" என்று கேட்டார். அவருடன் இன்னொரு மாணவரும் வந்து சேர்ந்தார். இந்த இரண்டா

வது பேர்வழி சேள்வி கேட்டவரைப் போல உயரம் குறைந்தவர் தான்; ஆனால் அவ்வளவு ஒல்லியல்ல. இருவருக்கிடையில் காந்தியடிகளைப்பற்றிப் பலத்த வாக்குவாதம் நடந்திருக்கிறது. அவர்களுடைய வாதத்தைத் தீர்க்கக் கூடியவர் நானென்று யாரோ சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆகவே என்னிடம் தங்கள் வழக்கைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

இந்த விதத்திற்குள் பருத்தித்துறைத் தொகுதி மாஜி அங்கத்தவர், காலஞ்சென்ற பொ. கந்தையாவுடன் எனது முதல் சந்திப்பு ஏற்பட்டது. என்னை முதலிலே கேள்வி கேட்டவர்தான் கந்தையா. ஆனால் அப்பொழுது அவருடைய பெயர் இராஜசிங்கம். மற்ற மாணவர்தான் தற்பொழுது கொழும்பில் பிரபல அப்புக்காத்தாக விளங்கும் திரு. சுப்பையா சரவணமுத்து அவர்கள்.

இராஜசிங்கம் தமது சொந்தக் கிராமமான கரவெட்டியில் உள்ள விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் படித்துவிட்டுச் 'சீனியர்' வகுப்பிற் படிப்பதற்காக இந்துக்கல்லூரிக்கு வந்திருந்தார். தகப்பனைச் சிறுபராயத்திலேயே இழந்துவிட்டார். எப்பொழுதுமே தேகநிலை சரியாக இருக்கக் கொடுத்திராத இவரைப் புதிய இடத்திற் கவனித்துக் கொள்ளுமாறு கார்த்திகேசு என்ற இன்னொரு மாணவரை, இவரது அருமைத் தாயார் கோட்டிருந்தார். இக் கார்த்திகேசுதான் பிரபல தமிழ் அறிஞரும் யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியருமான வித்துவான் க. கார்த்திகேசு B. A. அவர்கள்.

இராஜசிங்கம், சரவணமுத்து, கார்த்திகேசு, நான் ஆகிய நால்வரும் சிறு தனிக் குழுவாக இந்துக்கல்லூரி விடுதிச்சாலையில் வசித்த முன்று ஆண்டுகளிலும் இருந்தோம் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறு தனித்தனி நண்பர்கள் இருந்து வந்த போதிலும், இந் நால்வருக்குமிடையில் பிரத்தியேகமான ஒரு உறவு இருந்துவந்தது. இராஜசிங்கத்துக்கும் சரவணமுத்துவுக்கும் படிப்பைப் பொறுத்தவரையில் சிறிது போட்டியும் இருந்தது என்று சொல்லலாம்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில், பின்னர் பிரபலம் அடைந்த பல மாணவர்கள் அப்பொழுது படித்து வந்தனர்.

காலஞ்சென்ற தமிழ்த் தலைவர் திரு. வன்னியசிங்கம் போன்றோர் 'சீனியர்' பரீட்சையில் தோற்றிவிட்டு அதன் முடிபுக்காகக் காத்திருந்தனர். இன்னும் தற்பொழுது நீதிபதிகளாகக் கடமையாற்றிவரும் திருவாளர்கள் குமாரசாமி, இராசதுரை என்போரும் அரசாங்க அதிபர் திரு. பூங்காந்தா என்பவரும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இவர்களில் எவரும் விடுதிச்சாலையில் தங்கவில்லை.

எங்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நால்வரும் 'கேம்பிறிட்ஜ் சீனியர்' பரீட்சையில் நல்ல முறையில் தேற்றினோம். இனையவரான இராஜசிங்கம் சரித்திர, ஆங்கில பாடங்களில் மற்றவர்களிலும் பார்க்கக் கூடிய புள்ளிகள் பெற்றார். பின்னர் நாங்கள் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட 'இன்ரர் ஆட்ஸ்' வகுப்பில் சேர்ந்து படித்தோம். சுமார் ஒரு டசின் மாணவர்கள் இவ்வகுப்பில் இருந்தார்கள். விடுதிச்சாலையில் இருந்த நால்வருக்கும் 'இன்ரர்' மாணவர்கள் என்ற காரணத்தால் இரு அறைகள் கொடுக்கப்பட்டன. என்னுடன் இராஜசிங்கம் இருக்கவேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாய் இருந்தது. ஆனால் எனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் மற்றைய இருவரும் இராஜசிங்கத்துடன் இருக்கச் சம்மதியாதவர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆகவே முடிவில் என் விருப்பப்படியே அறைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டோம்.

இராஜசிங்கம் பெரிய குழப்படி. ஆனால் எல்லாருடனும் இலகுவாகப் பழகுவார். அவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கும். கனத்திலும் தோற்றத்திலும் மிகச் சிறியவர் ஆகையால் மற்றவர்களின் தோள்களின் மேல் ஏறிச் சிலசமயங்களிற் சவாரி செய்வார். ஏதாவது பிரச்சனையைக் கிளப்பி, கூட இருப்பவர்களுடன் தன்னைமறந்து விவாதஞ் செய்வார். அடுத்த நிமிடம் அவர்களுடன் சண்டை போட்டுக்கொண்டு கோபித்துக் கொண்டோ அல்லது அழுதுகொண்டோ ஓடிவருவார். ஆகையால் இவரைத் தங்கள் அறையில் வைத்துக்கொள்ள எனது மற்றைய நண்பர்கள் விரும்பவில்லை என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் உடன்பிறந்த தம்பியிடம் ஏற்படுவது போன்ற ஒரு பாசம் எனக்கு அவரிடம் இருந்தது வெகுவிரைவில் களைத்துவிடுவார். அப்பொழுதிருந்தே அவருக்கு இருதயம் பெலவீனம்.

'இன்றர்' வகுப்பு மாணவருக்கென ஒரு சங்கம் இருந்தது. அடிக்கடி கூடிப்பேசுவோம். இராஜசிங்கம் மற்றவர்களிலும் சற்று அதிகமாகப் பேசுவார். உணர்ச்சியுடனும் பேசுவார். இச் சங்கத்தைத் தவிர மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் இலக்கிய மன்றம் விடுதிச்சாலை மாணவர் கழகம் முதலியனவும் இருந்தன. "காவியங்களில் தேசாபிமானம்" என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியதும் "காந்தி அடிகள் முதலாவது வட்ட மேசை மகாநாட்டுக்குப் போக மறுத்தமை பெருந்தவறு" என்ற கட்சியை ஒரு விவாதத்தில் ஆதரித்துப் பேசியதும் எனது நினைவில் இருக்கின்றது. என்றாலும் அக்காலத்தில் அரசியலில் மிதமிஞ்சிய அக்கறை காட்டினார் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆங்கிலக் கவிதைகளை ரசிப்பதிற்குள் அவருக்கு நல்ல ஆர்வம் இருந்தது.

மேல்வகுப்பு மாணவர் என்ற முறையில் விடுதிச்சாலையில் எங்களுக்கு, ஓரளவு சுதந்திரம் இருந்தது.

இனி அவரது வாழ்க்கையில் நான் கண்ட ஒருசில காட்சிகளைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். நெல்லியடியில் அவரது புக்ககத்தில் ஒருநாள் இரவு தங்கினேன். அவர் விவாகம் செய்த புதிது வல்லிபுரக் கோயில் திருவிழாவிிற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். இடையில் கணவனுக்கும் பனைவிக்குமிடையில் ஒரு தகராறு. எல்லா நகைகளையும் மகள் அணிந்து செல்லவேண்டுமென்பது தாயின் விருப்பம். ஆடம்பரமாகச் சென்று ஏழைகளின் முன்னிலையில் உயர்வு காட்டக் கூடாதென்பது கந்தையாவின் கொள்கை. கடைசியில் ஒரு கைக்கடிகாரப் பிரச்சனை எழுந்தது. தன் தாயைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக ஸ்ரீமதி கந்தையா கடிகாரத்தைக் கையில் கட்டிக்கொண்டார். கணவனைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அதை ஒரு லேஞ்சியால் சுற்றி மறைத்துக் கொள்வதாக வாக்களித்தார்

ஏ. திருநீலகண்டன்

(ஆசிரியர் அரசினர் மத்திய கல்லூரி வேலூர்)

நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்றுமில்லை.

உயர்வு—தாழ்வு. வறுமை—செல்வம், ஏழை—பணக்காரன், ஆண்டவன்—அடிமை, முதலாளி—தொழிலாளி என்றிங்ஙனம் ஒன்றற் கொன்றெதிரான பல்வேறு இரட்டைத்தன்மைகளை நிறையைக் கொண்டுள்ளது இந்நிலவுலகம். இவ்விரட்டைப் பண்புகள் காரணமாக இவ்வுலகில் இங்கு மங்கும் நாளுக்கு நாள் நிகழ்ந்து வரும் அநர்த்தங்களோ அனர்த்தம். இத்தகைய அநர்த்தங்களுக்கு ஆளாகாமல் மனிதகுலம் உய்வுற வேண்டுமென்பது உயர்ந்தோர் குறிக்கோள். மனிதகுலம் முழுவதையும் ஒரே குலமாக மதிக்கும் மாண்பும் “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற மேற்கோளும் பழந்தமிழ் யுகந் தொட்டுப் பாரதியுகம் வரையிலே யுள்ள நம்மில்லக்கியங்களிற் பரந்து செறிந்து கிடப்பது கண்கூடு வாழ்க்கைப் பண்பாட்டிலே ஈகை, ஒப்புரவு, விருந்தோம்பல் என்றின்றோரன்ன நல்லம்சங்களைப் புகுத்தி, உள்ளோர் செல்வத்தின் ஒரு பகுதி இல்லோர்க்குஞ் சேர்ந்து எல்லோரும் வாழ்வழி வகுத்துள்ளது—தமிழ் மரபு. செல்வம் படைத்தோர் மாரிபோல் வரையாது வழங்குக எனவும், பண்புள்ள செல்வர் செல்வம் பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தால் போலவும், ஊருணி நீர் நிறைந்தாற் போலவும் உலகனைத்திற்கும் பயன்படுக எனவும் வள்ளுவர் வாய்மொழி வகுத்துரையா நிற்கும். பணத்திற்கும் முதன்மையின்றிப் பண்புக்கே முதன்மையளிக்கப்பட்ட அப் பண்டைச் சமுதாயத்திலே நாடெங்கும் வாழ வகுக்கப்பட்ட வழி இதுவாகும்.

நாளா வட்டத்திலே சமுதாயம் விரிவுற்றது. வாழ்க்கைத் தேவைகள் பல்கிப் பெருகின. பணத்தின் செல்வாக்குப் பன்னூறு விதமாக உருவெடுத்தது. இம்மை மறுமை நோக்காது பணத்தைப் பெருக்கிப் பதுக்கும் வேட்கையிலே சமுதாயத்தில் ஒரு பகுதியார் கிளம்பினர். அனைத்துயிர்க்கும் பொதுச் சொத்தாக ஆண்டவன் படைத்து விட்ட நிலவளம், பொருள்வளம் அத்தனையும் ஆசைவசப்பட்ட மோசக்காரர் ஒருசிலர் கையில் சிக்கின. சமுதாயத்தின் ஒரு பெரும் பகுதியினர் சுரியாக உண்ணவும், உடுக்கவும் உறைவிடம் பெற்றுக்

கொள்வதற்குமே கதியின்றிக் கலங்கும் படியாயிற்று. எனவே பெரும் பணம் படைத்த சீலர் ஏனையோரைத் தூக்குத் தொழிலாளிகளாகவும் அடிமைகளாகவும் அமர்த்திக் கொண்டு அவர்கள் உழைப்பிலும் ஒரு பகுதியைச் சுரண்டிச் சம்பாதித்து வந்தனர். உலகின் நாலாதிசையிலும் இச்சீர்கேடு நிலவவாயிற்று.

“பொத்தவிலைக் கலமான ரேழை மக்கள் புலல் நிறைந்த தொட்டியைப் போலானார் செல்வர்” என்றாய் விட்டது நிலைமை. இத்தகையவோர் சூழ்நிலையிலே சமுதாய வாழ்வு சஞ்சலம் மிக்கதாயிற்று. எத்தனையோ புரட்சிகளும் பூசல்களும் தலைகாட்டின. இந்நிலைக்குப் பரிகாரம் தேடவேண்டி ‘இனியொரு விதி செய்வோம்’ என்ற எழுச்சியோடு ஒரு சில மேதைகள் உலக அரங்கிலே உதிப்பாராயினர்.

‘கார்ல் மார்க்ஸ்’ என்னும் உருசிய நாட்டு மேதையொருவர்’ நாடும் அதன் செல்வமும் நாட்டு மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவுடைமை என்று முழக்கி யெழுந்தார். வேண்டுமளவுக்கு மேற் பணத்தைப் பதுக்கிவைத்துக் கொண்டு முயற்சி யெதுவுமின்றி சும்மா உண்டு கொழுத்திருப்போரைக் கடிந்தார் சோம்பல் தலைக்கேறிக் தொழிலும் புரியாது உண்ணவழியுங் காணாது இலம்’ என்றசைஇ’ இருப்போரையுங் கடிந்தார். நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவனுக்கும் சக்திக் கேற்ற உழைப்பும் தேவைக்கேற்ற ஊதியமும் அத்தியாவசியம் என்ற உண்மையை ஊர்ஜிதம் செய்தார். உருசிய நாடு அவர் குரலுக்கு செவி கொடுத்தது. நாளைவிலே நாட்டின் நிலமுந் சொத்தும் தனிப்பட்டவர் கையிலிருந்து அரசாங்கத்தின் கைக்கு மாறின. அவ்வகையில் அனைத்தும் பொதுவுடைமை யாக்கப்பட்டன. சொத்து முழுவதையும் அரசாங்கமே தன்னுடைமையாக்கிக் கொண்டு மக்கள் தேவைக்கும் குறையாது கொடுத்து வந்தமையானாலே அங்கு பொருளாதார சமத்துவம் உருவாயிற்று நவயுகத்திலே நாடெங்கும் வாழச் செய்வதற்கு வகுக்கப்பட்ட முதலாவது பாதையாக இப் பொதுவுடைமைப் பாதையைக் கொள்ளலாம்.

உருசிய நாட்டிலே இப்பொதுவுடைமைப் பாதை பொருளாதார சமத்துவத்திற்கு அநுகூலமாயிற்றே யன்றித் தனிப்பட்ட மனித சகந்திர உரிமைகளைப் பொறுத்த வரையிற்

பிரதிகூலமாகவே முடிந்து விட்டது. உணவு இல்லை யென்ற குறை ஒருவாறு நீங்க தனிமனிதனுக்குச் சுதந்திர மில்லை என்ற பெருங்குறை. அந்த இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டது. எங்கள் சனநாயகத்திற் போன்று மக்களுக்காகவே அரசாங்கம் என்ற கருத்துக்கு அங்கே இடமில்லை எதிர்மாறாக, அரசாங்கத்துக்காகவே மக்கள் என்ற கொள்கை பொதுவுடைமையோடு பிணைந்துபோய் விட்டது. இதனால் பேச்சுச் சுதந்திரம் அங்கில்லாதொழிய அரசாங்கத்தின் தேவைக்காகத் தனிமனிதன் வாயில்லாப் பிராணியாக்கப்படுகின்றான். இதற்காகப் பலாத்காரம் நிறைந்த சர்வாதிகார ஆட்சிமுறை அங்கே இடம் பெற்றுள்ளது. இது காரணமாக பொருளாதார சமத்துவத்தை வரவேற்ற பிறநாடுகள் தாமும் பொதுவுடைமையாட்சியை வரவேற்றால், ஆகவே இத்துறையில் இதிலிருந்து பிரிந்த இன்னோர் பாதை இரண்டாவது பாதையாக தோன்றலாயிற்று. இதுவே சோஷலிஸம் எனப்படுந் சமூக சமத்துவப் பாதையாகும்.

பொதுவுடைமை சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுதற்காக பலாத்காரத்தின் உதவியை வேண்டி நிற்கின்றது. இச் சோஷலிஸக் கொள்கையை அதற்காகச் சட்ட உதவுவது வேண்டி நிற்கின்றது. பல்வேறு நாடுகள் இச் சோஷலிஸத்தைக் கொள்கையளவிற் கடைப்பிடித்து வருகின்றன. எனினும் சித்திகரமான பெறுபெறு எதுவும் இது வரையில் அடையப் பட்டிருப்பதற்கு அத்தாட்சியின்றும்.

பொதுவுடைமைப் பாதை அரசியல் ரீதியில் ஆயுத பலாத்காரம் செய்வதாக, சோஷலிஸப் பாதை சட்ட பலாத்காரம் செய்வதாக, அவ்விரண்டையும் விடுத்துப் பலாத்காரத்தே நம்பிக்கையற்ற பாதைநாடு. முற்றிலும் பலாத்காரமற்ற முன்னுறது பாதையொன்றை வகுத்து நாடெங்கும் வாழ வழிவகுத்து வருகின்றது. இப்பாதை முற்றிலும் ஆத்மீக பலத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. ஆயுத பலாத்காரத்துக்குச் சட்டபலத்துக்கும் அந்நியமானது. தனிப்பட்ட வருடைமைகளை வலிந்து பற்றிப் பறித்தலின்றி அவர் தாமே யுணர்ந்து மகிழ்ந்து பகிர்ந்து கொடுக்கும் பண்பாட்டை வளர்த்து வருவது இப் பாதை. 'பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதல்' என்னும் வள்ளுவ றறததை வழி வழியோம்பி வருவது. முன்னைய இரு பாதைகள் போலன்றி அரசியற் கருத்துக்களுக்கு அப்பாற்பட்டு ஆத்மீகப் பண்பிலே வேருன்றி நிற்பது 'பூதான இயக்கம்' என்னும் பெயரால் இன்று இப் பாதையை வகுத்துக் கொண்டிருப்பவர் அண்ணல் காந்தியின்

அறநெறியை அடியொற்றியொழுகும் வித்தகர் வினோபாஜி அவர்கள்

பொதுவுடைமை நெறியிலே அரசியல் ஆதிக்கமும் ஆயுத பலாத்காரமும் இணைந்துள்ளன. சோஷலிஸ நெறியிலே அரசியல் ஆதிக்கமும் சட்டபலாத்காரமும் இணைந்துள்ளன. இப் பூதான இயக்கநெறியிலோ வெணில் அன்பும் அஹிம்சையுமே இணைந்துள்ளன. அன்றியும் ஆத்மீக வெற்றியும் இடம் பெறுகின்றது.

இப்போ சில ஆண்டுகளாக, இந்தியநாட்டிலே வினோபாஜி என்னும் பெரியார் ஊருக்கூடர் யாத்திரை செய்து ஆங்காங்குள்ள நிலச்சுவான்தாரர் இலட்சாதிபதிகள், பிரபுக்கள் என்போரைச் சந்தித்துத் தம் ஆத்மீக பலத்தினாலே அவர்கள்பால் மனமாற்றம் விளைவித்து அவரவர் நிலப்பரப்பில் ஒவ்வோர் பகுதியை அவர் தரப்பெற்று ஆங்காங்குள்ள நிலமற்றோர்க்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து ஏழைகளின் நிலமிலாக் குறையைப் போக்கி வருதல் வெளிப்படடை. நிலம் மட்டுமன்றிப் பொருளையும் இங்ஙனம் சாத்வீக முறையிலே பகிர்வித்து எல்லோரையும் வாழ வைக்க இயலும் என்பதும் இதற்கு அரசியற்றலையீடோ சட்டஅதிகாரமோ அநாவசியம் என்பதும் அவர்கள் கருத்து இப்பணியினாலே காலகதியில் ஏழை செல்வர் என்னும் பாகுபாடு அருகி எல்லோரும் தமக்கு வேண்டிய அளவுக்கு நிலமும் பொருளும் உடையோராய்த் திகழவே.

“எல்லா மெல்லாப்-பெருஞ் செல்வமு மெய்தலாலே இல்லாரு மில்லை யுடையார்களுமில்லை மாதோ’ எனக் கம்ப நாட்டாழ்வார் கண்ட இலட்சிய சமுதாயம் இலகுவில் உருவாகும் என்பது வெள்ளிடைமலை. கேடற்ற முறையில் நாடெங்கும் வாழ்வதற்கு இதுவன்றோ வழி!

பண்டிதர் மு. கந்தையா B. A

நவநாகரீகத்துக் கேற்ற ★

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

- ★ புடைவைத் தினிசுகள்
- ★ அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
- ★ சாய்ப்புச் சாமான்கள்
- ★ அலங்காரப் பொருட்கள்
- ★ சப்பாத்து வகைகள்
- ★ நம்பெட்டி, சூட்கேஸ்
- ★ முடிமயிர் வகைகள்

இன்னும் உங்கள் தேவை எதுவானாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் நம்பிக்கையுடன் சகாயவிலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இடம்

கணேசன் ஸ்டோர்ஸ்

(உரிமையாளர்: க.சே. கனகசபை)
78, கே.கே. எஸ் ரோட், யாழ்ப்பாணம்

வே. சி. கணபதிப்பிள்ளை அன் பிறதர்.

ஆலடிச்சந்தி

மானிப்பாய்

இங்கே

அரிசி, நெல், பட்டர்
தானிய வகைகள்
பலவித தகாப் பாலுணவுகள்
புடைவைத் தினிசுகள்

பலவித சாய்ப்புச் சாமான்கள்
நேடியோ பட்டறிகள்
சயிக்கில் உப உறுப்புகள்
சிமேந்து, இரும்புச்சாமான்கள்
பெற்றோமாகல் வம்புகள்

இவைகள் விலை சகாயமாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

Extra Quality — Cent for Cent Value

Telephone 404

Telegrams INSAF

OFFER YOU SERVICE WITH A
GUARANTEE OF SATISFACTION
BOTH IN VALUE AND QUALITY

The Most Moderate Place for Shopping

FOR ALL YOUR TEXTILE REQUIREMENTS

please try us and you will be convinced

OUR MOTTO IS TO SATISFY OUR CUSTOMERS

MUNEER'S

79/81, K. K. S. Road

JAFFNA

For all Building Materials

SOMA HARDWARE STORES

Stanley Road, JAFFNA

ASBESTOS SHEETS

HARD BOARDS

ROUND IRON

GALVD. SHEETS

WELDED FABRIC

PLAIN & CORRUGATED

EXPD. METAL

SANITARY WARE

Namagal Press, Jaffna.

மாணவர்களுக்கு

ருசிகரமான உணவுக்கும்

அன்பான சேவைக்கும்

உகந்த இடம்

மானிப்பாய்

இந்துக்கல்லூரி

சிற்றுண்டிச் சாலை

உரிமையாளர்:
சேனாதிராசா.

